

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.

Dosar nr.

Ședința publică de la

Președinte:

Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de pârâta Agenția Național de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile nr. a Curții de Apel București - Secția a VUI-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, reprezentată de consilier juridic și intimata-reclamantă S.C, reprezentată de avocat.

Procedura completă.

S-a făcut referatul cauzei, după care, nemaifiind cereri de formulat, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în susținerea recursului.

Având cuvântul, consilier juridic pentru recurenta-pârâtă, solicită admiterea recursului, modificarea sentinței recurate și în fond respingerea acțiunii ca neîntemeiată cu consecința menținerii ca temeinic și legal a actului administrativ atacat.

Pentru intimata-reclamantă, avocat , solicită respingerea recursului ca nefondat și depune la dosar în completarea celor susținute oral „Concluzii scrise”.

Curtea a rămas în pronunțare.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la data de reclamanta S.C a solicitat, în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor - Agenția Națională de Administrare Fiscală, anularea parțială a deciziei nr., respectiv sintagma din dispozitivul deciziei „urmând ca reprezentanții Activității de Inspecție Fiscală să analizeze posibilitatea legală de reverificare a aceleiași perioade și, după caz, să emită o nouă decizie de impunere, potrivit dispozițiilor legale" precum și obligarea pârâtului să dispună emiterea unei noi decizii de impunere, potrivit prevederilor legale care să nu mai cuprindă la capitolul „Datele Privind Creanța Fiscală - Obligațiile Fiscale Suplimentare diferența impozit pe profit în valoare de si dobânzi impozit pe profit în sumă de

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat, pe de o parte, că în mod corect Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția de soluționare a contestațiilor a stabilit că având în vedere că inspecția fiscală se poate efectua o singură dată pentru o perioadă determinată (în speță 09 iunie 2003 - 20 noiembrie 2003) re verificarea aceleiași perioade se poate face numai pe cale de excepție și aceasta în condițiile în care ar exista date suplimentare așa cum sunt ele definite de legiuitor și că în speță, pentru perioada verificată prin procesul verbal nr. nu se regăsesc astfel de date suplimentare, motiv pentru care a desființat parțial decizia de impunere nr. pentru impozitul pe profit în sumă de și dobânzi de întârziere în sumă de lei.

Pe de altă parte însă, arată societatea reclamantă- Agenția Națională de Administrare Fiscală, în mod netemeinic și nelegal, stabilește în dispozitivul aceleiași decizii că reprezentanții activității de inspecție urmează să analizeze posibilitatea legală de reverificare a aceleiași perioade și că, după caz, se va emite o nouă decizie de impunere potrivit prevederilor legale.

În opinia reclamantei această sintagmă este într-o contradicție vădită cu dispozițiile art.185 alin.3 din H.G.nr.1050/2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a O.G.nr.92/2003, potrivit cărora în situația în care printr-o decizie se desființează în totalitate sau parțial un act administrativ în mod obligatoriu se va încheia un nou act administrativ fiscal ce va fi condiționat de decizia de soluționare. Prin urmare, în cauză se impunea ca în dispozitivul deciziei atacate să se stabilească o obligație de a se emite o nouă decizie de impunere, iar nu o recomandare.

Pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a formulat întâmpinare, susținând că solicitarea exprimată de reclamantă în primul capăt de cerere este lipsită de interes, iar cea din al doilea capăt al acțiunii este neîntemeiată, având în vedere că prin decizia atacată organul de soluționare a contestațiilor a dispus desființarea deciziei de impunere nr.din în privința sumelor de lei

Concluzionând, autoritatea fiscală pârâtă a arătat că actul administrativ fiscal atacat este temeinic și legal și a solicitat respingerea acțiunii.

Curtea de Apel - Secția a VUI-a contencios administrativ, prin sentința civilă nr., a admis acțiunea reclamantei, a anulat parțial decizia în ceea ce privește „analizarea posibilității legale de reverificare a aceleiași perioade și, după caz, să emită o nouă decizie de impunere, potrivit dispozițiilor legale” și a obligat pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală să dispună emiterea unei decizii de impunere, care să nu mai cuprindă la capitolul obligații fiscale suplimentare - diferențe de impozit pe profit de lei și dobânzi impozit pe profit de lei.

Pentru a se pronunța în sensul arătat instanța de fond a reținut, în esență, că pârâtă nu a respectat dispozițiile art.102 alin.3 (art.103 alin.3 din O.G.nr.92/2003), dând posibilitatea efectuării unei a treia verificări, ceea ce nu este permis de lege. S-a mai reținut că după anularea parțială a deciziei de impunere, efectul firesc al constatărilor organului de soluționare a

Astfel, conform dispozițiilor art.102 alin.3 din O.G. nr.92/2003 (în varianta actuală art.103 alin.3): "inspecția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare impozit, taxă, contribuție și alte sume datorate bugetului general consolidat și pentru fiecare perioadă supusă impozitării. Prin excepție, conducătorul inspecției fiscale competent poate decide reverificarea unei anumite perioade dacă, de la data încheierii inspecției fiscale și până la data împlinirii termenului de prescripție, apar date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor sau erori de calcul care influențează rezultatele acestora".

De asemenea, prin dispozițiile art.185 din H.G.nr.1050/2004 sunt stabilite soluțiile asupra contestației formulate împotriva unui act administrativ, „prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ fiscal situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strid"considerentele deciziei de soluționare".

În cauză, este fără putință de tăgadă că în dispozitivul deciziei nr. s-a menționat textual că se decide „desființarea parțială a deciziei de impunere nr. pentru impozitul pe profit în suma de lei și dobânzile de întârziere în sumă de lei, urmând ca reprezentanții Activității de Inspecție Fiscală să analizeze posibilitatea legală de reverificare a aceleiași perioade și după caz, să le emită o nouă decizie de impunere, potrivit prevederilor legale".

Aceasta în condițiile în care, pe de o parte, autoritatea fiscală recurentă a reținut în considerentele deciziei atacate că perioada 9 iunie 2003 - 30 noiembrie 2003 a mai fost verificată prin procesul verbal iar din dosarul cauzei nu rezultă care au fost datele suplimentare (în înțelesul pct.102.4 din H.G.nr.1050/2004) care au condus la schimbarea regimului de impozitare aplicabil societății (prin decizia de impunere nr)

Este important de menționat că A.N.A.F.- D.G.S.C. a purtat o întreagă corespondență cu organele de inspecție fiscală pentru clarificări referitoare la eventuala existență a unor date

suplimentare care să fi justificat schimbarea regimului de impozitară (fila 17 dosar fond), dar, așa cum a reținut chiar recurenta- pârâtă, nu au putut fi prezentate astfel de date, motiv pentru care a și dispus desființarea parțială a deciziei de impunere

În aceste condiții, astfel cum corect a reținut și instanța de fond, dispoziția potrivit căreia reprezentanții Activității de Inspecție Fiscală vor analiza posibilitatea legală de reverificare a aceleiași perioade este în afara cadrului prevăzut de lege, dând chiar posibilitatea unei a treia verificări.

Pe de altă parte, într-adevăr, pentru sumele arătate s-a desființat decizia de impunere, dar, A.N.A.F.- D.G.S.C. în loc să dispună emiterea unei noi decizii de impunere care să nu cuprindă sumele respective, a decis în mod greșit, ca o nouă decizie *de* impunere să fie emisă în funcție de soluția analizării posibilității legale de reverificare a aceleiași perioade, soluție care este nu doar nelegală ci și de natură a crea o prelungită incertitudine plătitorului, cu privire la datoriile sale bugetare. O asemenea soluție dată în rezolvarea unei contestații a unei decizii de impunere, dincolo de arbitrariul pe care în fapt l-ar putea ins :aura, este de natură a vătăma dreptul contestatorului de a beneficia de o nouă decizie de impunere emisă în condițiile legii în urma admiterii parțiale a contestației sale.

Prin urmare, înalta Curte constată contrar celor susține de recurentă, că atâta vreme cât această decizie obligatorie nu este emisă, (fiind condiționată de o analiză a posibilității legale de reverificare, ce nu este prevăzută de legiuitor) sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Legea nr.554/2004 astfel cum corect a reținut și instanța de fond.

În consecință, constatând că sentința atacată este legală și temeinică, iar criticile aduse acesteia nefondate, se va respinge recursul declarat în cauză, în baza dispozițiilor art.312 alin.1 teza a II-a coroborate cu cele ale art.20 și 28 din Legea nr.554/2004.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursul declarat de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile a Curții de Apel - Secția a VUI-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi .